

El Pirineu acumula neu per les últimes tempestes

Fa molts anys que els veïns de la Vall de Boí no veïen tanta neu a les muntanyes al juny. ► SOCIETAT 27

Les obres de la Sagrada Família s'acceleren per l'allau de visitants

L'any 2007
2.867.227
visitants

VARIACIÓ
INTERANUAL
(+8,6)

Recaptació
en concepte
d'entrada
**22 MILIONS
D'EUROS**

►► BARCELONA 32

PER NACIONALITATS

- Britànics **20,0%**
- Alemanys **9,8%**
- EUA **9,5%**
- Catalans **2,3%**

La sort

ONCE > 4 JUNY
41.925

BONOLOTO > 4 JUNY
12 - 20 - 23 - 30 - 37 - 49
C: 6 R: 4

LOTTO 6/49 > 4 JUNY
07 - 20 - 23 - 33 - 38 - 44
C: 30 R: 6

SUPER 10 > 4 JUNY
01 - 04 - 07 - 11 - 12 - 13
16 - 19 - 23 - 28 - 29 - 41
42 - 51 - 52 - 53 - 56 - 58
60 - 67 **D: 28**

►► PÀGINA 38

el Periódico

www.elperiodico.cat

ISSN 1578-746X

Ediciones Primera Plana SA. Atenció al lector: tel. 902 100 575. Subscripcions: tel. 902 45 45 14. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXI. Número 10.535. D.L.: B 36.860 - 1978

DANNY GAMINAL

L'entrevista

Joan Coscubiela Advocat i secretari general de Comissions Obreres de Catalunya des del 1995. Es retira als 54 anys, després d'esgotar els tres mandats.

«El gran repte és personalitzar els convenis»

JOAN TAPIA

-Vostè va començar els 70. ¿Com ha canviat el sindicalisme?

-És difícil comparar. A principis dels 70, CCOO era més un moviment sociopolític. Les idees sindicals de base són del 77-78: autoorganització, acció en l'empresa i en la societat, negociació salarial i de poder adquisitiu. I independència.

-Però pendents del PSUC.

-Comissions neix per confluència de diversos grups: comunistes, socialistes, catòlics, independents... Hi va haver relació especial amb el PCE, però Camacho i López Bulla van liquidar la dependència.

-¿Camacho? Costa de creure.

-L'any 1979, CCOO es va oposar a l'Estatut dels Treballadors contra la voluntat del PCE, que volia la seva firma. Independència és decidir sol, encara que t'equivocois. I això ho fem.

-¿La clau segueix sent la reivindicació salarial?

-En part. Però el 35% dels nostres ingressos no es discuteix en els convenis, ve de les polítiques públiques.

-Des del 78 ha canviat tot. Menys fàbriques, més serveis... ¿Sobrevisuarà el sindicalisme?

-Hem passat del sindicalisme industrial al d'una economia global. Però tot neix i tot desapareix, excepte el conflicte social, que només es transforma. Els sindicats es reciclen.

-¿Com?

-El gran repte és aconseguir que l'acció col·lectiva, els convenis, s'obrin a la personalització, a la flexibilitat que allibera el treballador.

-¿I la relació individual empresa-assalariat?

-Amb la individualització guanyen els més forts. El conveni protegeix tothom. I la immigració obliga a personalitzar. No és igual viure amb la família que tenir-la al Camerun.

-Cada dia hi ha més autònoms

-Sí, però molts dependents. Hem creat els *trade*: treballadors autònoms dependents econòmicament.

-¿Els sindicats són un sector en declivi?

-Comissions no. Som 190.000 i creixem una mitjana del 4%. Tenim un 36% de dones, més de 20.000 menors de 30 anys i 14.000 immigrants.

-Una empresa que va bé.

-Sí, però no és el mateix un treballador fix en una fàbrica que afiliar joves o immigrants amb contractes temporals en empreses volàtils.

-¿La crisi era inevitable?

-Algun aspecte del boom ha permès créixer amb mà d'obra no qualificada. No incita a la innovació tecnològica.

-¿Condemna el creixement aconseguit?

-No, però hi ha hagut efectes nocius. Beneficis no reinvertits en les empreses originàries, amb retorns d'un dígit, perquè en altres sectors eren de dos dígits. I traslladar impo-

Des del bressol

Nacut a la Barceloneta i vinculat a CCOO des de sempre: el pare en va ser cofundador, el 1964. Va treballar de quiosquer i als despatxos laboralistes de Casares (MSC) i Salvadores (PSUC). Després va fundar el departament jurídic de la CONC, va col·laborar en la direcció del sindicat amb López Bulla i va redactar la ponència que el 1984 va advocar per entrar a Europa. Se'n va als 54 anys, a l'esgotar els tres mandats màxims. Creu en la necessitat d'aquesta limitació i en el lideratge col·lectiu.

sició directa a indirecta és inflacionista i irresponsable.

-¿Irresponsable?

-I la liberalització elèctrica ha sigut només una privatització. Però seguim amb tarifes falses, una càrrega per al futur.

-¿Què es pot fer ara?

-Primer, no salvar els especuladors immobiliaris. I un deute públic del 33% del PIB permet fer polítiques públiques contra la crisi.

-¿Quines?

-Augmentar el capital social, una educació per canviar el model productiu i infraestructures per ser més productius. I la protecció social és anticíclica.

-¿Crisi o desacceleració?

-Crisi forta en el sector immobiliari i destrucció d'ocupació en sectors intensius de mà d'obra. Però no recessió. L'euro ens protegeix i la indústria exportadora rutlla.

-¿Els salaris s'han de moderar?

-No s'han immoderat. S'ha de garantir el poder adquisitiu. I millorar-lo on es pugui.

-¿Salari mínim de 1.000 euros?

-Hi ha sectors, turisme i empreses d'atenció a les persones (amb diner públic) que paguen 600 o 800 euros, malgrat que són molt rendibles. Els salaris baixos no són bons, i fins que va arribar Zapatero, els governs apujaven el salari mínim per sota de l'IPC.

-Quatre anys de governs d'esquerra a Catalunya i Espanya. ¿Balanz?

-Suficient. El mínim després d'insuficient. El debat territorial ha prevalgut sobre la política social, i a Catalunya hi ha inestabilitat.

-¿Culpa de...?

-L'herència del pujolisme encara domina el debat. Es discuteix de nacionalisme, però no de l'impost de successions o de política fiscal.

-Vostè va conviure amb Pujol. ¿Tot va ser dolent?

-No. Però crec que el seu balanç és millor com a estadista espanyol que com a polític català. =

Set x set

JOAN OLLE

Pérez de Olaguer

De petits somiem ser bombers, metges, pallassos o aviadors. No es coneix cap cas d'un nano que hagi dit: «Jo, de gran, seré crític teatral», perquè l'haurien enviat al psicopedagog. A això s'hi arriba amb l'edat.

No sé res de la teva infància, **Gonzalo**, però sí que en els primers anys 70, quan tu eres molt jove i jo una criatura, em vas acollir a la teva llibreria i, gairebé sempre en edició argentina, em vas presentar gent fonamental -**Grotowski, Artaud, Barba, Boal**- que encara no coneixia. Tinc a les mans un exemplar de la teva revista *Yorick*, com Hamlet va tenir entre les seves la calavera del tutor i, també com ell, em pregunto on ets ara que ja te n'has anat.

Has estat el més elegant, no només pel teu aristocràtic port, bigoti i cognoms -¿per què hi ha tants de en la crítica escènica: **De Olaguer, De Sagarra, De la Torre**...? - sinó també per la tranquil·la suavitat amb què ens adverties, entre somriures, que això nostre no era més que un joc. ¡Nosaltres i la nostra vanitat!, convençuts que érem la llet, i tu, des dels teus diaris, et limitaves a anotar: «Progressa adequadament». Fem tan tontos que pensàvem que eres tu el mig tonto.

Et recordo al Festival de Sitges, en els grups d'entrada als espectacles. I recordo aquella mitjanit, al Retiro, on tu, exhaust de veure els molts espectacles que havíem programat, a la taula dels crítics, copa en mà, parlaves en veu alta i reies mentre tocaven els d'El Grande Teatro Amaro. ¡Quina bronca et vaig clavar!

Gràcies, tot i que sigui tard, per tots aquests anys, **Gonzalo**. I disculpa'm que no hagi anat al teu funeral: ja saps que no m'agraden les estrenes.